

Eigentijdse contrabas in flitsende registratie

◦ [Joep Stapel](#)
[15 februari 2021 om 17:19](#)

Livestream concert Ensemble Nieuw Amsterdams Peil streamde een programma met hedendaagse muziek waarin de contrabas een hoofdrol speelt. Door de intieme registratie werd het echt bijzonder.

Foto Marijke van Warmerdam

Het onlineconcert van ensemble Nieuw Amsterdams Peil met hedendaagse muziek waarin de contrabas een hoofdrol speelt.

Hedendaags

Bottomline door Nieuw Amsterdams Peil. Gezien: 14/2, live op YouTube. Terug te zien op: [YouTube](#). Inl: [muziekgebouw.nl](#)

De grote vraag bij livestreams van concerten: hoe laat je luisteraars vergeten dat ze naar een scherm zitten te kijken? In de serie *Up Close* van het Muziekgebouw aan 't IJ gooide ensemble Nieuw Amsterdams Peil het over een originele boeg. Het hele concert werd in één take gefilmd door één cameraman, Edwin Vermeulen, die tussen de musici door over het podium bewoog. NAP speelde vijf eigentijdse trio's en duetten van onder meer G.F. Haas, James Tenney en Giacinto Scelsi, telkens met een hoofdrol voor de fenomenale contrabassist Dario Calderone. De uitvoering was hoogstaand en bevlogen, maar door de registratie werd het écht bijzonder.

Vermeulen plaatste het ensemble in een donkere zaal tussen hardwitte toneellampen. Met opvallende perspectieven gaf hij ieder stuk een duidelijke signatuur – zo filmde hij Calderone in het duet *Humboldt* van Stefano Scodanibbio over de schouder van violiste Heleen Hulst, waarbij de reflecties op haar vioolblad rijmde met de fluorescerende klankhuid van de etherische muziek. Met effecten als overbelichting, onscherpte, lange schaduwen en een levendige cameravoering bracht Vermeulen de uitvoering werkelijk dichtbij. Tijdens de gele tussentitels met programma-info hoorde je het stemmen, voetstappen, geritsel van bladmuziek: mooi.

Intimiteit en aandacht

De benadering deed denken aan de eveneens geslaagde 'film van een opera in quarantaine' *The murder of Halit Yozgat*, [afgelopen zomer in het Holland Festival](#). Als thuiskijker heb je sowieso beperkt zicht op de zaal, maar juist de verdere inperking van je blik tot het oog van één camera kan paradoxaal genoeg je betrokkenheid verhogen. Vermeulen liet de afstand tot de spelers imploderen en creëerde een sfeer van intimiteit en aandacht, die juist bij deze 'moeilijke' muziek de toegankelijkheid enorm vergrootte. Zoals in Franco Donatoni's *Alamari* een waaier van kleuren en sferen openging, variërend van onthechte pseudojazz tot een koortsige groove en eindigende met een haperend speeldoosje, was adembenemend om te horen én te zien.